

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2019. gada 23. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Patvēruma politika – Alternatīvā aizsardzība – Direktīva 2011/95/ES – 19. pants – Alternatīvās aizsardzības statusa atcelšana – Administrācijas kļūda attiecībā uz faktiskiem apstākļiem

Lietā C-720/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 14. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 28. decembrī, tiesvedībā

Mohammed Bilali

pret

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši K. Likurģs [*C. Lycourgos*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*],

ģenerālvokāts: Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *M. Bilali* vārdā – *N. Lorenz, Rechtsanwältin*,
- Austrijas valdības vārdā – *G. Hesse*, pārstāvis,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér, G. Koós* un *G. Tornyai*, pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. H. S. Gijzen* un *M. K. Bulterman*, pārstāves,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *R. Fadoju*, pārstāve, kurai palīdz *D. Blundell, barrister*,

* Tiesvedības valoda – vācu

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande* un *S. Grünheid*, pārstāves,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2019. gada 24. janvāra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.) 19. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Mohammed Bilali* un *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federālais Ārvalstnieku un patvēruma lietu birojs, Austrija) saistībā ar *M. Bilali* piešķirtā alternatīvās aizsardzības statusa atcelšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 3 Konvencija par bēgļa statusu, kas parakstīta Ženēvā 1951. gada 28. jūlijā (*Recueil des traités des Nations unies*, 189. sēj., 137. lpp., Nr. 2545 (1954)), ir stājusies spēkā 1954. gada 22. aprīlī. Tā ir papildināta un grozīta ar 1967. gada 31. janvārī Ņujorkā noslēgto Protokolu par bēgļa statusu, kas stāties spēkā 1967. gada 4. oktobrī (turpmāk tekstā – “Ženēvas konvencija”).
- 4 Šīs konvencijas 1. panta A daļā tostarp ir sniegta jēdziena “bēglis” definīcija, bet tā C daļā ir norādīts:
“Šo Konvenciju pārtrauc pielietot attiecībā uz jebkuru personu, kas atbilst A daļas noteikumiem, ja tā:
1) ir brīvprātīgi pakļāvusies savas pilsonības valsts aizsardzībai vai
2) brīvprātīgi atkal atguvusi savu zaudēto pilsonību, vai
3) ir ieguvusi jaunu pilsonību un bauda savas jaunās pilsonības valsts aizsardzību, vai
4) ir brīvprātīgi atgriezusies uz pastāvīgu dzīvi valstī, kuru pameta vai ārpus kuras uzturējās sakarā [ar] bailēm no vajāšanas, vai
5) ilgāk nevar atteikties pakļauties savas pilsonības valsts aizsardzībai tādēļ, ka apstākļi, kuru sakarā tā tikusi atzīta par bēgli, vairs nepastāv;
ar noteikumu, ka šis paragrāfs neattiecas uz bēgli, kas atbilst šī panta A (1) nodaļai [A daļas 1. punktam] un spēj uzrādīt pietiekami svarīgus iemeslus iepriekšējās vajāšanas sakarā, lai atteiktos pakļauties savas pilsonības valsts aizsardzībai.
- 6) būdama bez pilsonības, ir spējīga atgriezties savā iepriekšējā mītnes zemē, jo ir pārstājuši eksistēt apstākļi, kuru dēļ tā bijusi atzīta par bēgli;

ar noteikumu, ka šis paragrāfs neattiecas uz bēgli, kas atbilst šī panta A (1) nodaļai [A daļas 1. punktam] un spēj uzrādīt pietiekami svarīgus iemeslus sakarā ar iepriekšējo vajāšanu, lai atteiktos atgriezties savā bijušajā mītnes zemē.”

Savienības tiesības

Direktīva 2011/95

5 Direktīvas 2011/95 3., 8., 9., 12. un 39. apsvērumā ir noteikts:

“(3) Eiropadome 1999. gada 15. un 16. oktobrī Tampērē īpašā sanāksmē vienojās izveidot kopēju Eiropas patvēruma sistēmu, kuras pamatā būtu 1951. gada 28. jūlija Ženēvas konvencijas par bēgļa statusu (“Ženēvas konvencija”), kas papildināta ar 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas protokolu (“Protokols”), pilnīga un visaptveroša piemērošana, tādējādi apstiprinot neizraidīšanas principu un nodrošinot, ka nevienu personu neizdod atpakaļ vajāšanai.

[..]

(8) Eiropas Imigrācijas un patvēruma paktā, kas pieņemts 2008. gada 15. un 16. oktobrī, Eiropadome norādīja, ka dalībvalstīs joprojām pastāv būtiskas atšķirības, piešķirot aizsardzību, un ka aizsardzības veidi ir dažādi, un aicināja nākt klajā ar jaunām ierosmēm, lai pabeigtu Hāgas programmā paredzēto kopējas Eiropas patvēruma sistēmas izveidi un tādējādi sniegtu augstāka līmeņa aizsardzību.

(9) Stokholmas programmā Eiropadome atkārtoti pauž apņemšanos ievērot mērķi par kopējās aizsardzības un solidaritātes telpas izveidi vēlākais līdz 2012. gadam attiecībā uz personām, kurām ir noteikta starptautiskā aizsardzība, pamatojoties uz kopīgu patvēruma procedūru un vienotu statusu, kas noteikti [LESD] 78. pantā.

[..]

(12) Šīs direktīvas galvenais mērķis ir, no vienas puses, nodrošināt, ka dalībvalstis piemēro vienotus kritērijus, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiska aizsardzība, un, no otras puses, nodrošināt, lai šīm personām visās dalībvalstīs būtu pieejams minimālais pabalstu līmenis.

[..]

(39) Īstenojot Stokholmas programmas aicinājumu noteikt bēgļu vai tādu personu vienotu statusu, kuras ir tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, izņemot atkāpes, kas ir nepieciešamas un objektīvi pamatotas, alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem būtu jāpiešķir tādas pašas tiesības un pabalsti, ko piešķir bēgļiem saskaņā ar šo direktīvu, un uz t[ie]m būtu jāattiecinā tādi paši atbilstības nosacījumi.”

6 Šīs direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) “starptautiskā aizsardzība” ir bēgļa un alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) [..]punktā;

[..]

- f) “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīg[ajai] persona[i], ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā, un uz kuru neattiecas 17. panta 1. un 2. punkts, un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību;
- g) “alternatīvās aizsardzības statuss” nozīmē, ka dalībvalsts ir atzinusi trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par personu, kurai ir tiesības uz alternatīvo aizsardzību;
- h) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas cenšas saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus šīs direktīvas darbības jomas un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..].”

7 Saskaņā ar minētās direktīvas 3. pantu:

“Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus standartus, lai noteiktu, kas kvalificējams kā bēglis vai persona, kura tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību, un noteiktu starptautiskās aizsardzības saturu, ciktāl šādi standarti ir saderīgi ar šo direktīvu.”

8 Šīs pašas direktīvas 14. pantā “Bēgļa statusa atcelšana, izbeigšana vai atteikums to pagarināt” ir noteikts:

“1. Attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas iesniegti pēc tam, kad stājusies spēkā [Padomes] Direktīva 2004/83/EK [(2004. gada 29. aprīlis) par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiska aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2004, L 304, 12. lpp.)], dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt bēgļa statusu, ko piešķirusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, ja bēglis vairs nevar izmantot šādu statusu saskaņā ar 11. pantu.

2. Neskarot 4. panta 1. punktā noteikto bēgļa pienākumu darīt zināmus visus būtiskos faktus un sniegt visu attiecīgo viņa rīcībā esošo dokumentāciju, dalībvalsts, kas piešķirusi bēgļa statusu, individuāli par katru personu parāda, ka attiecīgā persona zaudējusi bēgļa statusu vai nekad nav bijusi bēglis saskaņā ar šā panta 1. punktu.

3. Dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka bēgļa statusu, ja attiecīgā dalībvalsts pēc tam, kad viņam piešķirts bēgļa statuss, konstatē, ka:

- a) viņš saskaņā ar 12. pantu būtu jāizslēdz vai ir izslēgts no to persona loka, ko atzīst par bēgli;
- b) bēgļa statusa piešķiršanā izšķiroša nozīme bijusi nepareizi uzrādītiem vai neuzrādītiem faktiem, tostarp viltotu dokumentu izmantošanai.

4. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai atteikt pagarināt bēgļa statusu, ko piešķirusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja:

- a) ir pamats uzskatīt, ka viņš rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš uzturas;
- b) viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.

5. Situācijās, kas aprakstītas 4. punktā, dalībvalstis var izlemt nepiešķirt bēglim statusu, ja šāds lēmums vēl nav bijis pieņemts.

6. Personas, uz kurām attiecas 4. vai 5. punkts, ir tiesīgas saņemt tiesības, kas uzskaitītas Ženēvas konvencijas 3., 4., 16., 22., 31., 32. un 33. pantā, vai līdzīgas tiesības, ciktāl šādas tiesības ir spēkā dalībvalstī.”

- 9 Direktīvas 2011/95 V nodaļā “Kvalificēšana par personu, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” tostarp ir iekļauts tās 15. pants “Būtisks kaitējums”, kurā noteikts:

“Būtisku kaitējumu veido:

- a) nāves sods vai tā izpilde; vai
- b) pieteikuma iesniedzēja spīdzināšana vai necilvēcīga pazemojoša izturēšanās pret viņu, vai necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana izcelsmes valstī; vai
- c) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.”

- 10 Šīs direktīvas 16. pantā ir paredzēts:

“1. Trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks vairs nav tiesīgs uz alternatīvo aizsardzību, ja apstākļi, kuru dēļ bijis piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, vairs nepastāv vai ir mainījušies tādā mērā, ka aizsardzība vairs nav nepieciešama.

2. Piemērojot 1. punktu, dalībvalstis ņem vērā, vai apstākļu izmaiņas ir tik būtiskas un pastāvīgas, ka persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību, vairs nesaskaras ar reālu būtiska kaitējuma risku.

3. Panta 1. punktu nepiemēro alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējam, kurš var atsaukties uz nepārvaramiem iemesliem, kas izriet no iepriekš nodarīta būtiska kaitējuma, lai atteiktos pieņemt valstspiederības valsts aizsardzību vai, ja viņš ir bezvalstnieks, kuram nav valstspiederības, viņa agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts aizsardzību.”

- 11 Saskaņā ar minētās direktīvas 18. pantu:

“Dalībvalstis piešķir alternatīvās aizsardzības statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas ir tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību, saskaņā ar II un V nodaļu.”

- 12 Šīs pašas direktīvas 19. pantā “Alternatīvās aizsardzības statusa atcelšana, izbeigšana vai atteikums to pagarināt” ir noteikts:

“1. Attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas iesniegti pēc Direktīvas 2004/83/EK stāšanās spēkā, dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu, ko piešķirusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja viņš vairs nav tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar 16. pantu.

2. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai atteikt pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu, ko piešķirusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja pēc alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas viņš saskaņā ar 17. panta 3. punktu būtu jāizslēdz no to personu loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību.

3. Dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu, ja:

- a) viņš pēc tam, kad viņam piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, saskaņā ar 17. panta 1. un 2. punktu būtu jāizslēdz vai ir izslēgts no to personu loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību;
- b) alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanā izšķiroša nozīme bijusi nepareizi uzrādītiem vai neuzrādītiem faktiem, tostarp viltotu dokumentu izmantošanai.

4. Neierobežojot 4. panta 1. punktā noteikto trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka pienākumu darīt zināmus visus būtiskos faktus un sniegt visu attiecīgo viņa rīcībā esošo dokumentāciju, dalībvalsts, kas piešķirusi alternatīvās aizsardzības statusu, individuāli par katru personu parāda, ka attiecīgā persona vairs nav vai vispār nav tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar šā panta 1., 2. un 3. punktu.”

Direktīva 2003/109

- 13 Padomes Direktīvas 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV 2003, L 16, 44. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/51/ES (2011. gada 11. maijs) (OV 2011, L 132, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 2003/109”), 4. panta 1.a punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nepiešķir pastāvīgā iedzīvotāja statusu, pamatojoties uz starptautisko aizsardzību, ja starptautiskā aizsardzība ir atcelta, izbeigta vai ir atteikta tās pagarināšana, kā noteikts Direktīvas 2004/83/EK 14. panta 3. punktā un 19. panta 3. punktā.”

- 14 Direktīvas 2003/109 9. panta 3.a punktā, kas tika iekļauts ar Direktīvu 2011/51, ir paredzēts:

“Dalībvalstis var atcelt pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ja starptautiskā aizsardzība ir atcelta, izbeigta vai ir atteikta tās pagarināšana saskaņā ar Direktīvas 2004/83/EK 14. panta 3. punktu un 19. panta 3. punktu, ja pastāvīgā iedzīvotāja statuss saņemts, pamatojoties uz starptautisko aizsardzību.”

Austrijas tiesības

- 15 *Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl* (Federālais likums par patvēruma piešķiršanu), redakcijā, kas piemērojama pamatlīetas faktiskajiem apstākļiem (turpmāk tekstā – “2005. gada *AsylG*”), 8. pantā ir paredzēts:

“(1) Alternatīvās aizsardzības statusu piešķir ārvalstniekam:

- 1. kurš Austrijā ir iesniedzis pieteikumu par starptautisko aizsardzību un ja šis pieteikums attiecībā uz patvēruma meklētāja statusa piešķiršanu ir noraidīts, vai
- 2. kura patvēruma meklētāja statuss ir atcelts, ja ārvalstnieka izraidīšana, nekavējoša nogādāšana līdz robežai vai nogādāšana līdz robežai uz viņa izcelsmes valsti nozīmētu konkrētu [Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kura 1950. gada 4. novembrī parakstīta Romā] 2. vai 3. panta vai [šīs konvencijas] protokola Nr. 6 vai Nr. 13 pārkāpuma risku vai viņam kā civiliedzīvotājam rastos nopietni draudi dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[..]

(6) Ja nevar noteikt patvēruma meklētāja izcelsmes valsti, pieteikums par starptautisko aizsardzību attiecībā uz alternatīvās aizsardzības statusu ir jānoraida. Šādā gadījumā ir jāpieņem atgriešanas lēmums, ja vien tas nav nepieļaujams saskaņā ar [Likuma par procedūru saistībā ar Federālo ārvalstnieku un patvēruma lietu biroju] 9. panta 1. un 2. punktu.

[..]”

16 2005. gada *AsylG* 9. pantā ir noteikts:

“(1) Ārvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu atņem pēc savas ierosmes, ja:

1. nepastāv vai vairs nepastāv nosacījumi alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanai (8. panta 1. punkts);

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

17 2009. gada 27. oktobrī *M. Bilali*, kurš apgalvoja, ka ir bezvalstnieks, Austrijā iesniedza pieteikumu par starptautisko aizsardzību. 2010. gada 15. martā *Bundesasylamt* (Federālais patvēruma birojs, Austrija) šo pieteikumu noraidīja. 2010. gada 8. aprīlī *Asylgerichtshof* (Patvēruma lietu tiesa, Austrija) apmierināja par šo noraidošo lēmumu celto prasību un nosūtīja lietu jaunai izskatīšanai.

18 Ar 2010. gada 27. oktobra lēmumu Federālais patvēruma birojs noraidīja *M. Bilali* patvēruma pieteikumu, piešķirot viņam alternatīvās aizsardzības statusu un norādot, ka *M. Bilali* identitāte nav noskaidrota un ka, iespējams, viņš ir Alžīrijas valstspiederīgais. Alternatīvās aizsardzības statuss viņam tika atzīts, pamatojoties uz to, ka augsta bezdarba līmeņa, infrastruktūras trūkuma un pastāvīgas nedrošības dēļ Alžīrijā *M. Bilali*, atgriežoties šajā valstī, būtu pakļauts necilvēcīgai attieksmei Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kura 1950. gada 4. novembrī parakstīta Romā (turpmāk tekstā – “ECPAK”), 3. panta izpratnē.

19 *M. Bilali* par lēmumu, ar kuru noraidīts viņa patvēruma pieteikums, cēla prasību *Asylgerichtshof* (Patvēruma lietu tiesa). Lēmums par alternatīvās aizsardzības piešķiršanu ir kļuvis galīgs.

20 Ar 2012. gada 16. jūlija spriedumu *Asylgerichtshof* (Patvēruma lietu tiesa) atcēla lēmumu par prasītāja patvēruma pieteikuma noraidīšanu, it īpaši norādot, ka par prasītāja valstspiederību ir tikuši izvirzīti vienīgi pieņēmumi.

21 Ar 2012. gada 24. oktobra lēmumu Federālais patvēruma birojs no jauna noraidīja *M. Bilali* iesniegto patvēruma pieteikumu. Turklāt pēc savas ierosmes tika atcelts alternatīvās aizsardzības statuss, kas viņam bija piešķirts 2010. gada 27. oktobrī, un tika atcelta uzturēšanās atļauja uz noteiktu laiku, kas viņam bija piešķirta saistībā ar šo statusu. Tāpat šis birojs noraidīja pieteikumu par alternatīvās aizsardzības piešķiršanu, ciktāl *M. Bilali* esot Marokas valstspiederīgais, un pieņēma lēmumu par viņa atgriešanu, kā galamērķa valsti norādot Maroku.

22 Federālais patvēruma birojs konstatēja, ka alternatīvās aizsardzības piešķiršanas nosacījumi vispār nav pastāvējuši. No Informācijas par izcelsmes valstīm dienesta sniegtās atbildes izrietot, ka pieņēmums, ka Alžīrija ir *M. Bilali* izcelsmes valsts, bija kļūdaina un ka viņš varētu būt gan Marokas, gan Mauritānijas valstspiederīgais.

- 23 Ar 2016. gada 21. janvāra spriedumu *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija) daļēji noraidīja *M. Bilali* prasību par 2012. gada 24. oktobra lēmumu, tostarp tiktāl, ciktāl tā attiecās uz šī lēmuma noteikumiem, ar kuriem tika atcelts prasītājam piešķirtās alternatīvās aizsardzības statuss. Tomēr tā atcēla minētā lēmuma noteikumus, ar kuriem tika norikota prasītāja atgriešana uz Maroku.
- 24 Attiecībā uz *M. Bilali* valstspiederību *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) konstatēja, ka viņam ir dubultā valstspiederība – Marokas un Mauritānijas, un ka viņš vairākas reizes ir atzinis, ka viņa ģimene ir no Marokas. Alternatīvās aizsardzības statuss viņam tika piešķirts, ņemot vērā faktu, ka viņš ir no Alžīrijas, tādēļ šis statuss atbilstoši 2005. gada *AsylG* 9. panta 1. punktam, to lasot kopsakarā ar šī likuma 8. panta 1. punktu, šis tiesas skatījumā tika atcelts pamatoti. Turklāt šī tiesa uzskatīja, ka uzturēšanās atļaujas uz noteiktu laiku anulēšana bija saistīta ar alternatīvās aizsardzības statusa atcelšanu. Tāpat tā uzskatīja, ka nav pierādīts, ka *M. Bilali* Marokā būtu pakļauts dzīvības vai veselības draudiem tādā mērā, ka nogādāšana līdz robežai būtu pretrunā ECPAK 3. pantam.
- 25 Par šo spriedumu *M. Bilali* iesniedza *Revision* sūdzību iesniedzējtiesā.
- 26 Vispirms šī tiesa norāda, ka alternatīvās aizsardzības statuss *M. Bilali* ar Federālā patvēruma biroja 2010. gada 27. oktobra lēmumu tika piešķirts, pamatojoties uz to, ka viņš ir Alžīrijas valstspiederīgais. Tā precizē, ka šis lēmums ir kļuvis galīgs, taču ar 2012. gada 24. oktobra lēmumu šis birojs, ņemot vērā faktus, kas atklājās pēc šī statusa piešķiršanas veiktajā izmeklēšanā, atcēla *M. Bilali* piešķirto alternatīvās aizsardzības statusu. Iesniedzējtiesas skatījumā nekas neliecina, ka par informācijas vākšanas kavēšanos būtu vainojams *M. Bilali*. Tieši pretēji, viņš vairākkārt esot norādījis, ka viņš nav Alžīrijas valstspiederīgais un ir bezvalstnieks. Iesniedzējtiesa arī norāda, ka no sprieduma, par kuru iesniegta apelācijas sūdzība, ko tā izskata, neizriet, ka kopš alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas *M. Bilali* būtu mainījušies “juridiski nozīmīgie apstākļi”.
- 27 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) ir pamatojusies uz 2005. gada *AsylG* 9. panta 1. punkta 1) apakšpunktu, saskaņā ar kuru ārvalstniekam piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss ir jāatceļ, ja šī statusa piešķiršanas nosacījumi nepastāv vai vairs nepastāv. Iesniedzējtiesas skatījumā lietā, ko tā izskata, ir piemērojams pirmais šajā tiesību normā paredzētais gadījums, proti, atbilstoši kuram piešķiršanas lēmuma dienā piešķiršanas nosacījumi nepastāv. Šī tiesa norāda, ka, ja kompetentā iestāde ir nodomājusi atcelt šo statusu pēc savas ierosmes atbilstoši šim pirmajam gadījumam, šajā tiesību normā netiek nošķirts, vai statusa piešķiršanas nosacījumi nepastāv tāpēc, ka aizsardzība pieteikuma iesniedzējam nepienākas, vai tāpēc, ka tā nav vajadzīga. Minētajā tiesību normā nav arī ietverts ierobežojums, ka tikai krāpnieciska statusa iegūšana varētu likt piešķiršanas lēmumam zaudēt juridisko spēku. Tādējādi arī vienkārša iestāžu kļūda ietilpstot šīs tiesību normas piemērošanas jomā.
- 28 Turklāt minētā tiesa arī uzsver, ka Direktīvas 2011/95 19. panta 3. punkta b) apakšpunktā nav paredzēta situācija, kurā alternatīvās aizsardzības statuss tiktu atcelts tikai tāpēc, ka iestādes ir saņēmušas jaunu informāciju. No tā varētu secināt, ka šo statusu nevar atcelt, ja nemainās faktiskie apstākļi, neraugoties uz iestādes kļūdīšanos par to, ka pastāv kāds no statusa piešķiršanu pamatojošiem faktiskajiem kritērijiem, ja attiecīgā persona nav atbildīga ne par vienu šajā tiesību normā minēto rīcību.
- 29 Šī tiesa tomēr norāda, ka Direktīvas 2011/95 19. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt alternatīvās aizsardzības statusu, ja ieinteresētā persona vairs nav tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar minētās direktīvas 16. pantu, proti, ja apstākļi, kuru dēļ bijis piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, vairs nepastāv. Iesniedzējtiesas skatījumā šo tekstu var interpretēt tādējādi, ka apstākļi ir statusa piešķiršanas brīdī zināmie apstākļi, tāpēc tas, ka ir mainījusies kompetentajām iestādēm pieejamā informācija, arī rada tiesību uz alternatīvās aizsardzības statusu izbeigšanos.

- 30 Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Eiropas Savienības tiesības, it īpaši [...] Direktīvas 2011/95 [...] 19. panta 3. punkts, nepieļauj tādu dalībvalsts tiesību normu par alternatīvās aizsardzības statusa atcelšanas iespēju, saskaņā ar kuru par alternatīvās aizsardzības statusa atcelšanu var lemt, ja piešķiršanai nozīmīgie fakti paši par sevi nav mainījušies, bet ir mainījusies attiecīgā iestādei pieejamā informācija, turklāt alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanā izšķiroša nozīme nav bijusi nedz trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka nepareizi uzrādītajiem, nedz neuzrādītajiem faktiem?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 31 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2011/95 19. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka dalībvalsts atceļ alternatīvās aizsardzības statusu, ja tā šo statusu gadījumā, kad šis piešķiršanas nosacījumi nav izpildīti, ir piešķirusi, pamatojoties uz faktiem, kuri, kā izrādījās vēlāk, bija kļūdaini, lai gan attiecīgajai personai nevar pārņemt, ka tā šajā gadījumā būtu maldinājusi minēto dalībvalsti.
- 32 Vispirms ir jānorāda, ka lēmums, ar ko tiek atcelts alternatīvās aizsardzības statuss, pamatlietā ir pieņemts 2012. gada 24. oktobrī, kaut gan atbilstoši Direktīvas 2011/95 39. pantam šis direktīvas 19. panta transponēšanas termiņš beidzās 2013. gada 21. decembrī.
- 33 Tomēr saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus uzdevusi valsts tiesa, attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesai ir iespējams atteikties lemt par valsts tiesas iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu vienīgi tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saiknes ar faktisko situāciju pamatlietā vai pamatlīetas priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2019. gada 28. marts, *Idi*, C-101/18, EU:C:2019:267, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa izskata *Revision* sūdzību, kas iesniegta par *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) 2016. gada 21. janvāra spriedumu, ar kuru tika noraidīta prasība, kas celta par 2012. gada 24. oktobra lēmumu par alternatīvās aizsardzības statusa atcelšanu. Šajos apstākļos nav acīmredzams, ka Direktīvas 2011/95 19. panta interpretācijai nav saistības ar lietu, ko izskata iesniedzējtiesa.
- 35 Ņemot vērā šo precizējumu, jāuzsver, pirmām kārtām, ka Direktīvas 2011/95, kas ir pieņemta, pamatojoties tostarp uz LESD 78. panta 2. punkta b) apakšpunktu, mērķis cita starpā ir ieviest vienotu alternatīvās aizsardzības režīmu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, 88. punkts). Turklāt no minētās direktīvas 12. apsvēruma izriet, ka viens no tās galvenajiem mērķiem ir nodrošināt, ka dalībvalstis piemēro vienotus kritērijus, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiskā aizsardzība (spriedumi, 2018. gada 13. septembris, *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 37. punkts, kā arī 2019. gada 14. maijs, M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana), C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403, 79. punkts).
- 36 Šajā ziņā no Direktīvas 2011/95 18. panta, to lasot kopsakarā ar jēdzienu “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību”, kas ietverts tās 2. panta f) punktā, un ar vārdiem “alternatīvās aizsardzības statuss”, kas ietverts tās 2. panta g) punktā, izriet, ka alternatīvās aizsardzības statuss, kas minēts šajā direktīvā, principā būtu jāpiešķir ikvienam trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kuram nosūtīšanas atpakaļ uz viņa izcelsmes vai pastāvīgās dzīvesvietas valsti gadījumā draud reāls risks ciest smagu kaitējumu minētās direktīvas 15. panta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. oktobris, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 47. punkts).

- 37 Direktīvā 2011/95 turpretim nav paredzēta alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana trešo valstu valstspiederīgajiem vai bezvalstniekiem, kas nav minēti šī sprieduma iepriekšējā punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. oktobris, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 48. punkts).
- 38 No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka Austrijas kompetentā iestāde, kas izskatīja prasītāja pamatlietā iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu, nosakot prasītāja pamatlietā iespējamo valstspiederību, ir pieļāvusi kļūdu. Tāpat no šī nolēmuma izriet, ka viņam nosūtīšanas atpakaļ uz viņa izcelsmes vai pastāvīgās dzīvesvietas valsti gadījumā vispār nav draudējis reāls risks ciest smagu kaitējumu šīs direktīvas 15. panta izpratnē.
- 39 Būtu jāpiebilst, ka, ja atbilstoši minētās direktīvas 3. pantam dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus kritērijus attiecībā uz alternatīvās aizsardzības piešķiršanu, iesniedzējtiesa nav konstatējusi nevienu šāda veida valsts tiesību aktu.
- 40 Savukārt Direktīvas 2011/95 19. pantā ir paredzēti gadījumi, kuros dalībvalstīm ir atļauts vai ir pienākums atcelt, izbeigt vai atteikties pagarināt alternatīvās aizsardzības statusu.
- 41 Šādā kontekstā ir jāatzīmē, otrām kārtām, kā to norādījusi iesniedzējtiesa, ka šīs direktīvas 19. panta 3. punkta b) apakšpunktā ir paredzēta alternatīvās aizsardzības statusa zaudēšana tikai tad, ja ieinteresētā persona nepareizi uzrādījusi vai neuzrādījusi [faktus], kuriem lēmumā par šī statusa piešķiršanu bijusi izšķiroša nozīme. Turklāt nevienā citā minētās direktīvas noteikumā nav tieši paredzēts, ka minēto statusu var atņemt vai tas ir jāatņem, ja, kā pamatlietā, attiecīgais piešķiršanas lēmums ir pieņemts uz kļūdainas informācijas pamata un ieinteresētā persona nav nepareizi uzrādījusi vai neuzrādījusi [faktus].
- 42 Taču ir jākonstatē, trešām kārtām, ka Direktīvas 2011/95 19. pantā netiek arī izslēgts, ka alternatīvās aizsardzības statuss varētu tikt zaudēts, ja uzņemošā dalībvalsts saprot, ka ir piešķirusi šo statusu uz kļūdainas informācijas pamata, par ko ieinteresētā persona nav vainojama.
- 43 Tādēļ ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā arī Direktīvas 2011/95 mērķi un vispārējo sistēmu, kāds no citiem alternatīvās aizsardzības statusa zaudēšanas pamatiem, kas ir uzskaitīti Direktīvas 2011/95 19. pantā, nav piemērojams šādā situācijā.
- 44 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka tas būtu pretrunā Direktīvas 2011/95 vispārējai sistēmai un mērķiem, ja tajā paredzētie statusi tiktu piešķirti trešās valsts valstspiederīgajiem, kuri ir situācijās, kurām nav nekādas saiknes ar starptautiskās aizsardzības loģiku (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 18. decembris, *M'Bodj*, C-542/13, EU:C:2014:2452, 44. punkts). Situācijai, kādā ir persona, kurai alternatīvās aizsardzības statuss ir piešķirts uz kļūdainas informācijas pamata, neizpildot tā piešķiršanas nosacījumus, nav nekādas saiknes ar starptautiskās aizsardzības loģiku.
- 45 Līdz ar to alternatīvās aizsardzības statusa zaudēšana šādos apstākļos atbilst Direktīvas 2011/95 mērķim un vispārējai sistēmai, un it īpaši tās 18. pantam, kurā ir paredzēts, ka alternatīvās aizsardzības statuss tiek piešķirts vienīgi personām, kas atbilst šiem nosacījumiem. Ja attiecīgā dalībvalsts nevarēja šo statusu piešķirt likumīgi, tai ir pienākums *a fortiori* to atcelt, tiklīdz tās kļūda ir konstatēta (pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 24. jūnijs, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, 49. punkts).
- 46 Ir jāuzsver, otrkārt, ka Direktīvas 2011/95 19. panta 1. punktā ir paredzēts, ka attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas – kā pamatlietā – iesniegti pēc Direktīvas 2004/83 stāšanās spēkā, dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu, ja viņš vairs nav tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar Direktīvas 2011/95 16. pantu.

- 47 Saskaņā ar 16. panta 1. punktu trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks principā vairs nav tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību, ja apstākļi, kuru dēļ bijis piešķirts šis statuss, vairs nepastāv vai ir mainījušies tādā mērā, ka aizsardzība vairs nav nepieciešama. Šādai apstākļu maiņai atbilstoši minētā panta 2. punktam ir jābūt tik nozīmīgai un galīgai, ka ieinteresētajai personai vairs nedraud reāls risks ciest smagu kaitējumu minētās direktīvas 15. panta izpratnē.
- 48 No šī paša Direktīvas 2011/95 19. panta 1. punkta teksta izriet, ka pastāv cēloņsakarība starp apstākļu maiņu, kas paredzēta šīs direktīvas 16. pantā, un neiespējamību ieinteresētajai personai saglabāt savu alternatīvās aizsardzības statusu, jo tās sākotnējās bailes ciest būtisku kaitējumu minētās direktīvas 15. panta izpratnē vairs nav pamatotas (pēc analogijas skat. spriedumu, 2010. gada 2. marts, *Salahadin Abdulla* u.c., C-175/08, C-176/08, C-178/08 un C-179/08, EU:C:2010:105, 66. punkts).
- 49 Ja vispārīgi šādas izmaiņas rodas, jo mainījušies faktiskie apstākļi trešajās valstīs, šīs izmaiņas ir novērsušas iemeslus, kas ir izraisījuši alternatīvā aizsardzības statusa piešķiršanu, tomēr, pirmām kārtām, Direktīvas 2011/95 16. pantā nav tieši paredzēts, ka tās piemērošanas joma attiecas tikai uz šādu gadījumu, un, otrām kārtām, izmaiņas uzņemošās dalībvalsts informētībā par ieinteresētās personas personīgajiem apstākļiem tāpat var radīt situāciju, kurā, ņemot vērā jauno minētās dalībvalsts rīcībā esošo informāciju, sākotnējās bailes, ka ieinteresētā persona cietīs būtisku kaitējumu minētās direktīvas 15. panta izpratnē, vairs nešķiet pamatotas.
- 50 Tā tas ir tomēr vienīgi tad, ja uzņemošās dalībvalsts rīcībā esošā jaunā informācija rada pietiekami nozīmīgas un galīgas izmaiņas tās informētībā par to, vai ieinteresētā persona atbilst alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas nosacījumiem.
- 51 Līdz ar to no Direktīvas 2011/95, ņemot vērā tās vispārējo sistēmu un mērķi, 16. panta un 19. panta 1. punkta, lasot tos kopsakarā, izriet, ka, ja uzņemošajai dalībvalstij ir jauna informācija, kas pierāda, ka – pretēji tās sākotnējam trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka, kuram piešķirta alternatīvā aizsardzība, situācijas vērtējumam, kas balstīts uz kļūdainiem faktiem, – viņam nekad nav draudējis būtisks kaitējums šīs direktīvas 15. panta izpratnē, šai dalībvalstij ir jāsecina, ka alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas pamatā esošie apstākļi ir mainījušies tā, ka šī statusa saglabāšana vairs nav pamatota.
- 52 Šajā ziņā apstāklis, ka šī statusa piešķiršanā uzņemošās dalībvalsts pieļautajā kļūdā ieinteresētā persona nav vainojama, nevar mainīt apstākli, ka īstenībā ieinteresētā persona vispār nav bijusi “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” Direktīvas 2011/95 2. panta f) punkta izpratnē, un tādējādi vispār nav atbildusi alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas nosacījumiem minētās direktīvas 2. panta g) punkta izpratnē.
- 53 Ceturtām kārtām jānorāda, ka šādu interpretāciju apstiprina Direktīva 2011/95, to lasot Ženēvas konvencijas gaismā.
- 54 Šajā ziņā no LESD 78. panta 1. punkta izriet, ka kopējai politikai, kādu Savienība īsteno patvēruma, alternatīvās aizsardzības un pagaidu aizsardzības jomā, ir jāatbilst Ženēvas konvencijai (spriedums, 2018. gada 13. septembris, *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 37. punkts). Turklāt no Direktīvas 2011/95 3. apsvēruma izriet, ka, iedvesmojoties no Tamperē izdarītajiem Eiropadomes secinājumiem, Savienības likumdevējs ir vēlējies nodrošināt, lai Eiropas patvēruma sistēma, kuras definēšanai ir veltīta šī direktīva, būtu balstīta uz pilnīgu un visaptverošu Ženēvas konvencijas piemērošanu (spriedums, 2016. gada 1. marts, *Alo* un *Oso*, C-443/14 un C-444/14, EU:C:2016:127, 30. punkts).
- 55 Šie apsvērumi principā ir atbilstoši tikai saistībā ar bēgļa statusa piešķiršanas nosacījumiem, kā arī tā saturu, jo Ženēvas konvencijā paredzētā sistēma ir piemērojama tikai bēgļiem, nevis alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem. Tomēr Direktīvas 2011/95 8., 9. un 39. apsvērumā ir norādīts, ka Savienības likumdevējs, atbildot uz Stokholmas programmas aicinājumu, ir vēlējies noteikt visiem

starptautiskās aizsardzības saņēmējiem vienotu statusu un ka tas līdz ar to ir izvēlēties piešķirt alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem tādas pašas tiesības un pabalstus, kādi tiek piešķirti bēgļa statusa saņēmējiem, izņemot atkāpes, kas ir nepieciešamas un objektīvi pamatotas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 1. marts, *Alo* un *Oso*, C-443/14 un C-444/14, EU:C:2016:127, 31., kā arī 32. punkts).

- 56 Turklāt ir jānorāda, ka Savienības likumdevējs, lai noteiktu alternatīvās aizsardzības statusa zaudēšanas pamatus, ir iedvesmojies no noteikumiem, kas ir piemērojami bēgļiem. Direktīvas 2011/95 19. pants attiecībā uz alternatīvās aizsardzības statusa zaudēšanu satura un struktūras ziņā ir līdzīgs šīs direktīvas 14. pantam par bēgļa statusa zaudēšanu, kas savukārt ir balstīts uz Ženēvas konvencijas 1. panta C daļu.
- 57 Tādējādi prasības, kas izriet no Ženēvas konvencijas, ir jāņem vērā Direktīvas 2011/95 19. panta interpretācijā. Tāpēc dokumentiem, kurus izdevis Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstā komisāra bēgļu jautājumos birojs (*UNHCR*), ņemot vērā lomu, kāda *UNHCR* ir uzticēta ar Ženēvas konvenciju, piemīt īpaša nozīme (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 30. maijs, *Halaf*, C-528/11, EU:C:2013:342, 44. punkts).
- 58 Lai gan nevienā minētās konvencijas noteikumā nav tieši paredzēta bēgļa statusa zaudēšana, ja vēlāk izrādās, ka šis statuss vispār nebūtu bijis jāpiešķir, *UNHCR* tomēr uzskata, ka šādā gadījumā lēmums par bēgļa statusa piešķiršanu principā ir jāatceļ (Rokasgrāmata par procedūrām un kritērijiem bēgļa statusa noteikšanai saskaņā ar 1951. gada konvenciju un 1967. gada Protokolu par bēgļa statusu, 1992, 117. punkts).
- 59 Jāpiebilst, piektām kārtām, ka alternatīvās aizsardzības statusa zaudēšana saskaņā ar Direktīvas 2011/95 19. panta 1. punktu nenozīmē, ka būtu jāpauž nostāja par atsevišķu jautājumu, vai attiecīgā persona zaudē uzturēšanās tiesības attiecīgajā dalībvalstī un var tikt izraidīta uz savu izcelsmes valsti (pēc analogijas skat. spriedumu, 2010. gada 9. novembris, B un D, C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661, 110. punkts).
- 60 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka – pretēji alternatīvās aizsardzības statusa zaudēšanai saskaņā ar Direktīvas 2011/95 19. panta 3. punkta b) apakšpunktu – šī statusa zaudēšana atbilstoši šīs direktīvas 19. panta 1. punktam neietilpst nedz gadījumos, kuros dalībvalstīm saskaņā ar Direktīvas 2003/109 4. panta 1.a punktu ir jāatsaka pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršana starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, nedz gadījumos, kuros saskaņā ar Direktīvas 2003/109 9. panta 3.a punktu dalībvalstis šiem saņēmējiem var atcelt pastāvīgā iedzīvotāja statusu.
- 61 Otrkārt, no Direktīvas 2011/95 2. panta h) punkta beigu daļas izriet, ka tajā nav pieļauts, ka persona lūdz “cita veida aizsardzību”, kas neietilpst tās piemērošanas jomā. Tādējādi šajā direktīvā tiek atzīts, ka uzņemotās dalībvalstis atbilstoši savām valsts tiesībām var sniegt valsts aizsardzību, kurā ietilpst tiesības, kas ļauj personām, kurām nav alternatīvās aizsardzības statusa, uzturēties attiecīgās dalībvalsts teritorijā. Tomēr tas, ka dalībvalsts piešķir šādu valsts aizsardzības statusu, neietilpst tās piemērošanas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 9. novembris, B un D, C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661, 116.–118. punkts).
- 62 Vēl ir jāpiebilst, ka saistībā ar novērtēšanu, kas attiecīgajai dalībvalstij ir jāveic procedūrās, kuras norādītas šī sprieduma 60. un 61. punktā, tai it īpaši ir jāievēro pamattiesības uz attiecīgās personas privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību, kas ir garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. pantā un ECPAK 8. pantā to attiecīgajās piemērošanas jomās.
- 63 Fakts, ka – atšķirībā no Direktīvas 2011/95 19. panta 3. punktā paredzētās situācijas – persona, kuras alternatīvās aizsardzības statuss ir ticis atcelts, pamatojoties uz šīs direktīvas 19. panta 1. punktu, to lasot kopā ar tās 16. pantu, nav tiši maldinājusi valsts kompetento iestādi šī statusa piešķiršanā, šajā ziņā ir būtisks apstāklis.

- ⁶⁴ Turklāt, kā izriet no šī sprieduma 60. un 63. punkta, Direktīvas 2011/95 19. panta 1. punkta, to lasot kopā ar tās 16. pantu, interpretācija, kas sniegta šī sprieduma 51. punktā, neapdraud Direktīvas 2011/95 19. panta 3. punkta b) apakšpunkta lietderīgo iedarbību.
- ⁶⁵ No iepriekš minētā izriet, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/95 19. panta 1. punkts, to lasot kopā ar tās 16. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatceļ alternatīvās aizsardzības statuss, ja tā ir piešķirusi šo statusu, lai gan šīs piešķiršanas nosacījumi nebija izpildīti, un ir pamatojusies uz faktiem, kuri, kā izrādījās vēlāk, bija kļūdaini, kaut arī attiecīgajai personai nevar pārņemt, ka tā šajā gadījumā būtu maldinājusi minēto dalībvalsti.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ⁶⁶ Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu 19. panta 1. punkts, to lasot kopā ar tās 16. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatceļ alternatīvās aizsardzības statuss, ja tā ir piešķirusi šo statusu, lai gan šīs piešķiršanas nosacījumi nebija izpildīti, un ir pamatojusies uz faktiem, kuri, kā izrādījās vēlāk, bija kļūdaini, kaut arī attiecīgajai personai nevar pārņemt, ka tā šajā gadījumā būtu maldinājusi minēto dalībvalsti.

[Paraksti]